

местя . . . едно рекламно обявление . . . във вашите жълти вестници . . . Но това ли ми е било предназначението във живота! Да създам малка, вестникарска сензация? Да изтръгна последните стотинки на моите другари, които ще си купят с тях по едно кравайче за закуска? Да напълня кесии на продадени журналисти! Не! Отстъпих изумен при този неочакван изблик на мисли. Някакъв нежен глас ми шепне за кървавата приказка на живота. Краката ми се свиват неволно, аз падам като труп на земята и чувствам съ някакъв незнаен усет диханието на пролетта. Ноща развява топлите вълни на деня. Дърветата шумят, гората пее песента на живота.

Тялото ми се тресе. Някакво скрито откровение превзема и разведря съзнанието ми. Как всичко ми става ясно и просто. Назад ли? — Никога!

Само там ли е живота? Само там ли са хората — озверени, алчни, зли? И само на дървото ли е спасението? Нали има и друг свят — тих, спокоен, потънал във мрак и мизерия, тъмен но сърдечен! Там въ неговите гърди спят неопятнени ценности и неприявена, несъбудена мощ. Ще отида при него и ще му поискам да раздели мъките и богатата на черния, робския, честния труд. После ще му разкрия простата тайна на неговия сън, ще влея кураж и вяра въ топлото му, благородно сърце, а на край ще му разкажа тъжната приказка на моя живот и за живота на моите братя, които скитат немили-недраги, гладни и боси под блясъци и злато, издигат палати, а спят на земята под открито небе. Ще им кажа, че сме едно по участ и съдба и по пътя, по който отивам към тях, ще ги поведе обратно за обновление и правда.

Надеждата за идното и дълбоката вяра въ утрото на нашия ден вливат нови сили въ тялото ми. Довиждане! Аз минах край смърта, за да проумея цената и смисъла на моя живот . . .